

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 24 maja 2012 r. w sprawie T-111/08 MasterCard, Inc. i in. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 6 sierpnia 2012 r. przez MasterCard, Inc., MasterCard International, Inc., MasterCard Europe

(Sprawa C-382/12 P)

(2012/C 319/05)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: MasterCard, Inc., MasterCard International, Inc., MasterCard Europe (przedstawiciele: V. Brophy, E. Barbier de La Serre, B. Amory, avocats)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska, Banco Santander, S.A., Royal Bank of Scotland plc, HSBC Bank plc, Bank of Scotland plc, Lloyds TSB Bank plc, MBNA Europe Bank Ltd, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, British Retail Consortium, EuroCommerce AISBL

Żądania wnoszących odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu z dnia 24 maja 2012 r. w sprawie T-111/08, MasterCard, Inc. i in. przeciwko Komisji Europejskiej;
- stwierdzenie nieważności decyzji C(2007)6474 wersja ostateczna z dnia 19 grudnia 2007 r. w sprawach COMP/34.579 — MasterCard, COMP/36.518 — EuroCommerce, COMP/38.580 — Commercial Cards (1);
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania, w tym także kosztów poniesionych przez wnoszące odwołanie przed Trybunałem i Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem wnoszących odwołanie zaskarżony wyrok należy uchylić z następujących względów:

Zarzut pierwszy: Sąd naruszył prawo lub w niewystarczający sposób uzasadnił dokonaną ocenę obiektywnej konieczności zarzucanego ograniczenia konkurencji. Konkretnie rzecz ujmując, Sąd błędnie zastosował utrwalone już kryterium tej obiektywnej konieczności. Zamiast zastosować je w odpowiedni sposób, zgodnie z którym dane ograniczenie jest obiektywnie konieczne jeśli w jego braku operacja główna byłaby niemożliwa lub *trudna* do zrealizowania, Sąd zastosował to kryterium w sposób niepełny, zgodnie z którym dane ograniczenie nie jest obiektywnie konieczne, jeśli w jego braku operacja główna nie może zostać zrealizowana. Ponadto Sąd i) nie ocenił tego rzekomego ograniczenia i, co za tym idzie, jego obiektywnej konieczności, w odpowiednim kontekście; ii) w bezprawny sposób zastąpił swą własną oceną ocenę dokonaną przez Komisję; oraz iii) nie zastosował właściwego kryterium kontrolnego.

Zarzut drugi: Sąd naruszył prawo lub w niewystarczający sposób uzasadnił dokonaną ocenę kwestii tego, czy MasterCard jest związkiem przedsiębiorstw. Konkretnie rzecz ujmując, Sąd naruszył prawo uznając rzekomą wspólnotę interesów banków i MasterCard oraz uprawnienia decyzyjne, jakie pozostały w rękach banków po wprowadzeniu MasterCard na giełdę nowojorską, pozbawione związku z uzgadnianymi wielostronnie opłatami interchange (multilateral interchange fees, zwanymi dalej „WOI”), za wystarczające do uznania MasterCard za związek przedsiębiorstw w kontekście podejmowanych przez nią decyzji w przedmiocie WOI. W każdym razie uprawnienia decyzyjne banków po wprowadzeniu MasterCard na giełdę nowojorską oraz rzekoma wspólnota interesów tych banków i MasterCard są bez znaczenia dla ustalenia tego, czy MasterCard jest związkiem przedsiębiorstw w kontekście podejmowanych przez nią decyzji w przedmiocie WOI.

Zarzut trzeci: Sąd dopuścił się naruszeń prawa w zakresie dotyczącym oceny dopuszczalności szeregu załączników do skargi. Nie istniała żadna podstawa prawna, na której mógłby on się oprzeć, aby ograniczyć w ten sposób przysługujące MasterCard prawa dostępu do sądu. Ponadto, nawet jeśli Sąd posiadałby takie uprawnienia, popełniłby on błąd uznając, że to ograniczenie ma zastosowanie w niniejszym przypadku.

(1) Streszczenie tej decyzji Komisji z dnia 19 grudnia 2007 r., Dz.U. C 264 z dnia 6 listopada 2009 r., s. 8.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per le Marche (Włochy) w dniu 16 sierpnia 2012 r. — Comune di Ancona przeciwko Regione Marche

(Sprawa C-388/12)

(2012/C 319/06)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale per le Marche

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Comune di Ancona

Strona pozwana: Regione Marche

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 30 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999 (1) należy interpretować w taki sposób, że, aby móc ocenić, czy udzielenie koncesji nie powoduje powstania po stronie organu udzielającego koncesji znacznych przychodów lub nienależnej korzyści po stronie koncesjonariusza, należy najpierw sprawdzić, czy obiekt został poddany znacznym modyfikacjom?